

SONETNI VENEZ.

1.

*P*evz nove ti zvelize v venz povijes
 Petnajst sonetov taziga vesila,
 De vsi sazhетки drugiga shtevila
 Verste se 's sadniga, vlih domazhije,
 Ko v venzu rosha rosh'ze se ovije,
 Takó kjer jenja prednja pefem mila,
 Prihodnja se bó tamkej spét sbudila. —
 Podóba pevza ven'z je poesije:
 Vse misli svirajo 's ljubezni éne,
 In kjer ponózhi v spanji so sahtale,
 Sbudé se, ko spét sarja nózh preshéne.
 Ti li shivlenja mojga magistrále;
 Glafil se 's njega, ko ne bó vezh méne,
 Ran mojih bó spominj in tvoje hvale.

2.

*R*an mojih bó spominj in tvoje hvale
 Glafil Slovenzam se prihodnje zhafe,
 Ko mi na sgodnim grobi mah poráfe,
 V njim bodo sdajne bolezhine spale.
 In terdiga ferzá devize sale,
 Ko posluhále bodo pefmi glafe,
 Spokórule se bodo in shle va-se,
 Svešto ljubésen bodo bólj sfohtvále.
 Vreména bodo Kranzjam se sjafnile,
 Slovénkim pevzam milshi svesde f'jale,
 In pefmi bólj slovézhe se glafile;
 Vunder té bodo morebit' ostále
 Med njimi, ker njih poesije míle
 Iméle vse fo v ferzi svoje kale.

3.

Iméle vse fo v ferzi svoje kale,
 Ki bolezhin molzháti dálj ne móre.
 Enák sim pevzu, ki je Leonóre
 Pél Eftijanke imenitne hvale.
 Ji ufta fo se rasodéti bale
 Ljubésen, ah! bres upanja opóre;
 Slohéne pefmi pred svitlè Avróre
 Prihódam fo skrivéj jo osnavále.
 Ljubésni ogenj se mi ne poléshe,
 Def' upa tvoj pogléd v ferzé ne vlije,
 Strah rasshaliti te mi jesik véshe;
 Britkóft, k' od nje ferzé vezh ne pozhije,
 Odkrivajo njegóve skrivne téshe
 Mokró-zvetézhe rosh'ze poesije.

4.

Mokró-zvetézhe rosh'ze poesije
 Na dan neléjo, kar se v pefsih skriva;
 Serzé mi je postálo vert in njiva,
 Kjer Amor féje mile elegije.
 Njih sonze tí si. V okni domazhije,
 Ne da te najti, luzh ti ljubesniva!
 V gledíshu, na sprehódih frezha kriva,
 Ne v krajih, kjer plefávk verftá se víje.
 Kolkratov shélja me po mesti shéne!
 Nikjer ozhém se mojím ne odkrije
 Pogléd lepóte tolkanj sasheljéne;
 V famóti is ozhí mi folsa lije,
 In pefmi fkladam, ktere v ven'z spleténe
 Is krajov niso, ki v njih sonze síje.

5.

Is krajov niso, ki v njih sonze slje,
 Kjer tvoje milo se okó osíra,
 Kjer v tvojimu poglédu fkerb umíra,
 Vsih bolezhín se posabljívoft píje,
 Kjer se vesélje po obrásu slíje,
 Kjer mine jesa nótranj'ga prepíra,
 Is pólníga ferzá kjer pesem svíra,
 Sbudé se v perfih sladke harmoníje,
 Nadíhnjeno kjer od ljubésni zhíste
 Vse, kar je shláhtniga, poshène kale,
 Ko ker budí pomládi zéfir líste,
 Od tamkej niso pesmi tvoje hvale,
 Pomládi frezhne, blagodarne tíste
Zefírov sápe niso jih píhljále.

6.

Zefírov sápe niso jih píhljále,
 Od tebe, drage déklize prevsétne,
 Pernésle govoríze jim perjétne,
 Beséde sladke niso perpeljále.
 Bres upa zló so raffe tvoje hvale;
 Sna bíti, tí in druge de umétne
 Kranjíze, is Parnafa ker ozhétne
 Deshéle so, jih bote sanízhvale.
 Kamene nashe sapushéne bosh'ze,
 Samíze so posábljene shalvále,
 Le ptujkam vdane blé so Kranjzov mnosh'ze;
 Zvetlíze nashe poesíje stale
 Do sdaj so verh fnesnhnikov redke rosh'ze,
Obdájale so otérjene jih skale.

7.

Obdájale so otérjene jih skale,
 Ko nekda j Orsejovih strun gláfove,

Ki so jim ljudstva Trázíje síróve,
 Na Hemu, Rodopi se skale vdale.
 O, deb' Memnosine nam hzhere sale,
 Otájat Kranja nashíga sínóve,
 Njih in Slovénzov vsih okróg rodóve,
 S domazhim pesmam' Orseja poslále!
 De bi nam férza vnél sa zhaft deshéle,
 Med namí potoláshil raspertíje,
 In spét sedínil rod Slovéns'h'ne zéle,
 Deb' od sladkóte njega poesíje
 Potíhnili valóvi, blé veséle
Vihárjov jesnih mersle domazhíje.

8.

Vihárjov jesnih mersle domazhíje
 Slovénske so pokrájne blé, kar, Samo!
 Tvoj duh je sginil, kar nad tvojo jamo
 Posábljeno od vnukov veter bríje.
 Oblóshíle ozhétov raspertíje
 S Pipínovim so jarmam flushno ramo,
 Od tod famó kervávi punt posnámo,
 Boj Vitovza, in ropanje Turzhíje.
 Minúli frezhe so in slave zhafi,
 Ker vredne déla niso jih budíle,
 Omólknilí so pesmi sladki glafi;
 Kar niso jih satérle zhafov file,
 Kar rafe rosh na mládimu Parnafi,
Isdihleji, solsé so jih redíle.

9.

Isdihleji, solsé so jih redíle
 'S Parnafa moj'ga róshíze prízhjózhe:
 Solsé 's ljubesni so do tebe vrózhe,
 Is domazhíje so ljubesni líle.
 Ne omezhé de tebe pesmi míle,
 De tebi vnéti ni ferzá mogózhe;

De domazhije rod ljubiti nózhe,
Ki ga Slovénke mátere rodíle,
Isdihleji in shélje hrepenézhe,
Imé deb' tvoje takrat she floyélo,
Ko velo bo oblížhje sdaj zvetézhje;
Slovénze deb' sa svojo vnél deshélo,
K' nji deb' verníli spet se zhasi frézhje,
Jim mózh so dale rasti nevesélo.

10.

Jim mozh so dale rasti nevesélo,
Ko sgodna rosha rase sapeljána
Od fonza mlad'ga, v konzi ki Svezhána
Ji dva al trí dni smeja se vesélo;
Al nagne shálostna glavízo velo,
Meglà k' od burje perleti pergnána,
In páde od nebél strupéna flana,
Pokrúje snég goré in polje zélo.
Safjalo fonze mi podóbe sale,
Pogléda tvoj'ga pil lim sharke míle,
Ljubésni so zvetlíze kal pognale;
Nad sharki fonza so se té smotíle,
Na mrasu sapushéne so ostále,
Ur jih meglénih so moríle síle.

11.

Ur jih meglénih so moríle síle,
Vse pevza dní, ki té ti pesmà pòje;
Obúp, shivlenja gnuf sazhéla hòje,
Erín'je vse so se ga polastíle.
Ko v wéshi je Oréft Dijane míle
Sadóbil sopet sdravlje dushe ívòje,
Takó bi blé se od ljubésni tvòje
Vmírlle perfi, liza se sjafníle,
Sbeshále so té fanje kratko-zhafne,
Le nagel blísk je upanje blo zelo,
Ki le témnejshi nozh storí, ko vgaíne.

Od tod nizh vezh serzé ní bló vesélo,
Kak blé bi poesije moje jasne!
Lej! tórej je bledó njih zvetje vélo.

12.

Lej! tórej je bledó jih zvetje vélo,
In redke so, in slabe, neboglíjene;
V sídéh tak rasdertíje sapushéne
Raféjo vzhafih róshe nevesélo,
Ki jim kropív kardelo rejo vsélo,
In kar neshlahtnih sélích kal tam shéne;
Al zhe v gredíze vértá jih seléne
Kdo prefadí, zvetéjo koj vesélo:
Tak bliso moj'ga bi serzá kraljíze,
Bi bliso tebe, fonza njih, dobíle
Mozh v kvíshko rasti poesíj zvetlíze,
Zhe hozhefh, de bi salshi zvet rodíle,
Vesélo vele vsdígníle glavíze,
Jim is ozhi tí pošljí sharke míle!

13.

Jim is ozhi tí pošljí sharke míle,
Mi glédati daj líz ívítlòbo sórno!
Le nji temé kraljéftvo je pokórno,
Samó njo bógajo vihárjov síle;
Skerbí veríge bodo odstópíle,
Odpáadlo bo shelésje njih okórno;
S mogózhno tvojo pomozhjó opórno
Vse njih se rane bodo sazélíle;
Sjafnílo se mi bó spet témno líze,
Spét úpanje bó v ferzu selenélo,
In ustam dalo sladke govoríze,
Na novo bó serzé spet oshivélo,
V njim rase jasnih poesíj zvetlíze,
In gnale bodo nov zvet bólj vesélo.

14.

In gnale bodo nov zvét bôlj vesélo,
Ko roshe, kadar mine sima huda,
In spet pomlád raskláda svoje zhuda,
Rasipa po drevesih zvékje belo,
In tóplo sonze vabi vun zhebélo,
Pastír v planínah sarje ne samuda,

V germóvji slavzhik pôje spet bres trúda,
Vesélje preletí natúro zélo.

Ah, véni, de niso vredne take frezhe!
Deb' te ne rasshalile poesije,
Od straha v persih mi serzé trepézhe.
O, naj faj milost tvoja jih oblije,
Ki vnéti od ljúbnesni jih gorézhe
Peo'z nóve ti zvetlize v ven'z povije!

15.

MAGISTRALÉ.

Peo'z nóve ti zvetlize v ven'z povije,
Ran mojih bo spominj in tvoje hvale,
Iméle vse so v serzi svoje kale
Mokro - zvetezhe rosh'ze poesije.
Is krajov niso, ki v njih sonze sije,
Zefirov sape niso jih pihljale,
Obdájale so vtérjene jih skale,
Vihárjov jesnih mersle domazhije.
Isdihleji, solsé so jih redile,
Jim mozh so dale rasti nevesélo,
Ur jih meglénih so morile file.
Lej! tórej je bledó njih zvékje vélo,
Jim is ozhi ti pošlji sharke míle,
In gnale bodo nov zvét bôlj vesélo. —

Dr. Preškérn.

1N=03 0005471